

deltage i Konferencens Møde i Gaar, kender jeg ikke andet til Forslaget, end hvad der staar i Bladene, men jeg forstaar, at Tanken er den, at Staten skal yde finansiel Støtte hertil, med andre Ord, at Staten med Penge skal hjælpe Nationalbanken til at holde vor Valuta stabil. Jeg skal selvfølgelig ikke paa dette Tidspunkt give mig til at udtale mig om dette Forslag, som jeg ikke kender, og som Rigsdagen, hvis det bliver til en Realitet, senere vil faa Lejlighed til at beskæftige sig med. Men jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at man har en Pligt til at sørge for, at Statens Finanser ikke bliver for stærkt belastet paa dette Punkt. Det forekommer mig, at man har Ret til at stille det Krav til Nationalbanken, at den skal yde alt, hvad den formaar at yde paa dette Punkt, før der overhovedet kan blive Tale om, at Staten skal træde til. Nationalbanken kan jo ikke siges fri for Ansvar for den Situation, som foreligger i vort Land. Det kan maaske være vanskeligt bestemt at paavise, hvor Fejlen er gjort i det enkelte Tilfælde, fordi man ikke kender alle de Handlinger, der er foretaget, men at Nationalbanken har ikke ringe Skyld i vor Kronens Nedgang, fordi der ikke er gjort nok for at holde Kursen oppe, anser jeg for givet. Og hvis man vil hævde, at hele Landmandsbankhistorien ogsaa har skadet vor Kronens Værdi stærkt — hvad jeg gaar ud fra er rigtigt —, maa man huske paa, at Nationalbanken sikkert ogsaa har et betydeligt Ansvar for, at Landmandsbankens Forhold blev draget saa langt ud i Uføret, som de i Virkeligheden blev. Alene derigennem, at Nationalbanken be- laante Landmandsbankens Aktier til en høj Kurs paa et Tidspunkt, da de ikke var noget værd, har den trukket hele Sammenbruddet betydeligt ud, hvad der har forværreret det i ikke ringe Grad. I hvilket Omfang det kan siges, at Nationalbanken ved denne Belaaning har bidraget til at tilsløre Landmandsbankens virkelige Forhold og til at skjule for Offentligheden, at Landmandsbanken i Virkeligheden laa med sine egne Aktier, burde efter min Mening undersøges. Det er nu ved Højesteretsdommen fastslaaet, at Banken faktisk laa med sine egne Aktier, hvad vi andre naturligvis ogsaa vidste i Forvejen, men det er fastslaaet, at de Mennesker, som vidste det og ikke gjorde Indsigelse derimod, har Ansvar for, at Offentligheden ikke blev bekendt dermed. Men efter min Mening maatte og burde Nationalbanken ogsaa vide, hvordan det stod til, og ikke tillade,

at noget saadant skete, i hvert Fald ikke, uden at det blev Offentligheden, Myndighederne, bekendt, hvorledes Landmandsbankens Stilling var paa dette Omraade. Jeg har blot nævnt dette enkelte Eksempel for at vise, at Nationalbanken sikkert maa siges at have megen Skyld i, at vor økonomiske Misère er kommet saa langt ud, som den faktisk er. Men naar det er Tilfældet, maa man ogsaa forlange, at Nationalbanken bringer alle de økonomiske Ofre, som det overhovedet er den muligt at bringe for at forbedre vor økonomiske Situation, og da navnlig vor Valuta, som det er Nationalbankens Opgave at holde. Jeg er ikke sikker paa, at Nationalbanken selv er saa klar over, at den maa bringe meget betydelige Ofre. Jeg har ikke haft Lejlighed til at se Regnskabet for i Aar, det er i hvert Fald ikke kommet til Rigsdagen, saaledes at jeg har kunnet sætte mig ind i det, men jeg ved fra Meddelelser i Bladene, at Nationalbanken i Aar som i tidligere Aar udbetaler 10 pCt. Udbytte til Aktionærerne. Det tyder paa, at Nationalbanken føler sig overordentlig stærk økonomisk set, ellers kan man ikke forsvare at udbetale 10 pCt. i Udbytte til Aktionærerne. Hvor stærk Nationalbanken er i økonomisk Henseende, vil vel fremgaa nærmere af det Regnskab, som formentlig bliver offentliggjort inden alt for længe. Det forekommer mig i øvrigt mærkeligt, at Regnskabet ikke foreligger, saa Rigsdagen kan gøre sig bekendt med det, efter at det er afsluttet i Juli i Aar. Det foreligger, som sagt, ikke, men naar det foreligger, vil man i alt Fald deraf kunne dømme om, hvorvidt Nationalbanken er saa økonomisk stærk, at den har Raad til at bringe Ofre, samt hvor store Ofre den i saa Fald har Raad til at bringe for at holde vor Valuta oppe. Og hvis det viser sig, at den har blottet sig saa stærkt ved de Tab, den har lidt, at den ikke er i Stand til at yde saadanne store økonomiske Ofre, vil jeg gerne have Lov at sige, at saa anser jeg det for at være en overordentlig stor Fejl, at man uddeler disse 10 pCt. i Udbytte til Aktionærerne.

Paa Grund af, at der formentlig forestaar Forhandlinger mellem Staten og Nationalbanken om Oprettelse af en Stabiliseringsfond og om andre Forhold vedrørende Seddeludstedelsen og Seddelindløsningsen, mener jeg, at vi ikke bør fremme dette Lovforslag, før vi har set, hvorledes disse Forhandlinger nærmere udvikler sig. Jeg mener, det vil være urigtigt af Rigsdagen at vedtage Lovforslaget paa et Tidspunkt, da vi ved, at Forhandlinger om disse